

Ciutat estrangera

taules rodones i exposicions. 'Cultura/s' s'afegeix a la cita amb aquest repàs a la producció recent de tres autors de la ciutat: Teresa Solana, Leo Coyote i Sebastia Jovani. Tots tres participen en actes del festival. I afegeim una agenda selectiva de la trobada que formalment comença demà

Agenda

Ni Petros Markaris ni Jake Arnott seran en aquesta nova cita de BCNega. Però el lector pot anar -i ha d'anar- al Centre Cívic Pati Llimona on, des de demà fins al 10 de febrer, l'esperen aquests i altres escriptors capitàs per exemple 'l'estiu de les joguines mortes' (de Toni Hill, en una impactant sèrie d'imatges de Joan Teixidor); l'exposició pot veure's des del 29 de gener fins al 8 de març a la galeria Valld Foto (Buenaventura Muñoz, 6, baixos). En carn i ossos, la intel·ligent creadora de l'oficial alemany Martin Bora i gran narradora d'intriga de la Segona Guerra Ben Pastor (5 de febrer, 19.15 h., La Capella). Sens dubte hi haurà aforament complet a La Capella amb la presència de Peter James (4 de febrer, 18 h.) Dolores Redondo, Teresa Solana i Carlos Zanon (4 de febrer, 19.15 h., Maruja Torres (5 de febrer, 18 h.) i Alicia Giménez Bartlett (7 de febrer, 20 h.). En aquesta BCNega es parlarà del Vaticà, de psicòpates, de "qui ha assassinat el períodisme", i de la violència contra les dones. Atenció amb la taula rodona 'Ciutat i delictes', que comptarà amb la presència de l'exregidora Itziar González (el 31 de gener a les 19 h. al Col·legi d'Arquitectes). I dos grans noms: l'enorme figura de Georges Simenon a l'exposició comissariada per Joaquim Noguero (Biblioteca Jaume Fuster des del 30 de gener, i aquell mateix dia a les 19.30 h. Joan de Sagarra el qual s'hauria d'indoure l'idioma sicilià. Per saber-ne més: <http://barcelonacultura.bcn.cat/es/descubre/bcne-gra-2014>

del soroll de les festes de Gràcia. Amb els seus bessons, Solana juga amb els vincles familiars. I el 2010, amb *Negres tempestes* (premi Crims de Tinta) aquest joc és una festa narrativa: Norma Forest és subinspector dels Mossos d'Esquadra i és tot un personatge. Intel·ligent professional i, com sol succeir amb les dones, capaç de dur a terme més d'una tasca alhora. En aquest últim lliurament de la sèrie, *La casa de les papallones* (RBA), apareix el cadàver d'una do-hippy de Norma i la besàvia de Norma treballen confabulades per enredar la neta-. I hi ha altres coses: com que Octavi, el marit forense de Norma, passa un moment molt estressant, des del punt de vista laboral i també sentimental. En veritat, no hi ha gaire assossec entre les quatre parets d'aquesta casa pretensament burgesa (tan poc convencional) en la qual jo recomano que el lector entri sense esperar. La porta de la casa de la gran Norma, neta d'un brigadista britànic assassinat al final de la Guerra Civil espanyola, ex d'un tipus que ara és el seu cunyat, i molts altres detalls interessants, és una altra de les portes màgiques de Teresa Solana. I

miniar excés de velocitat en detriment de l'envergadura del que aquí passa, algunes ensopegades en el delicat equilibri entre l'excés i la tragèdia que és subjaçent. Això sí, la història té força i, com a *Jackie Brown*, de Tarantino, aquí hi ha una noia que sembla més ràpida que tots plegats, els més pobres al rescat per un gos, o els altres, els rics indesitjables. Nina va ser, en un remot passat, una noia rica. Però avui, aquell mateix matí, és una quarantena de bon cos (i bones cirurgies) que flugeix a donar el tipus amb el qual viu i a qui aquella mateixa nit se la jugava. Un polonès -l'amo de Carrapata- que alguna vegada va arribar a aquesta ciutat per escalar des de baix: explorador, assassí, testaferrupeció que ens corca. Diguim, lector, si amb aquesta barreja de captaures i monstres adinerats no s'hauria d'incloure un Leo Coyote en la llista del bàrman. I

Sebastia Jovani

XAVIER CERVERA

una sensació, la sensació que aquest autor ha il·luminat terrors legítims. I això ho porta fins al fons a *L'eterna*. Aquí es llança al cas criminal pur -i molt dur-, una tragèdia aliamentada per una escriptura quíntica i amb sentit. La novel·la negra parla del mal? Doncs endavant! I també a parlar del dolor i la por, "fins a uns nivells en què la seva mirada sobre aquesta ciutat, des del seu debut amb *Emulsió de ferro* (La Magrana, premi Crims de Tinta 2009), va ser un pronunciament, al meu parer rotund, el d'un esperit disposat a tot (menys a ser benigne). En aquell primer llibre, un mort era el motor perquè certa gent es llançés a netejar els carrers de Gràcia d'indesitjables (artistes entre ells). El 2011 va arribar *Emet o la revolució* (RBA), que ell mateix va traduir al castellà per a l'editorial Duo-mo. Per si hi havia dubtes: no era un revolució, ni un agitador d'actes culturals dadà, i també brillant en moltes de les seves reflexions (recomano la seva pàgina <http://edipalstopics.wordpress.com>), però Jovani -il·lenciat en filosofia i especulació en estètica- no fa lliscar el braç ràpid i furios per la superfície litzat en estètica. A mi em sembla que se submergeix i avança com un monotre lent, com el Colom que aquests dos eterns estudiants de filosofia passen pel barri de Gràcia i que ell torna en un territori molt més extrem.

El superregidor
Amb *Emet o la revolució* un es troba rient per no plorar davant un enorme sarau de gent i gentussa. Ens es- per, en un futur proper, una multitud nacional del gelat al cor del Park Güell, i uns fumetes aguts inciduntges, i a aquest el lector també arri- ba a sentir-li l'ale (per no parlar de quan Beltrán s'adona que ha estat a poca distància del criminal, sen- se notar-ho). La investigació transcorre per dos carrils, el del sergent Héctor Beltrán i l'altre, el del detectiu Gabriel Espinosa. Un d'oficial, l'al- tre clandestí i d'estranya forma de vida (cal entendre-ho, fins i tot les seves secretes apètnies sexuals). Tots dos, les dues cares d'una figura universal: el detectiu que mira el món i s'enfonsa en el fang. I

LN. Aquesta ciutat es desintegra davant els ulls d'un individu tan agut com l'investigador privat Gabriel Espinosa, a mida que s'endinsa en un barri alt, un silenciós barri residencial que, en lloc de veïns, té "hermeneutes, aïllats rere les façanes i les finestres de doble tanca-ment". Rebel·lia, anàlisi ferotge. Tot això forma part de la visió de Sebastia Jovani (Barcelona, 1977); la seva mirada sobre aquesta ciutat, des del seu debut amb *Emulsió de ferro* (La Magrana, premi Crims de Tinta 2009), va ser un pronunciament, al meu parer rotund, el d'un esperit disposat a tot (menys a ser benigne). En aquell primer llibre, un mort era el motor perquè certa gent es llançés a netejar els carrers de Gràcia d'indesitjables (artistes entre ells). El 2011 va arribar *Emet o la revolució* (RBA), que ell mateix va traduir al castellà per a l'editorial Duo-mo. Per si hi havia dubtes: no era un revolució, ni un agitador d'actes cul- turals dadà, i també brillant en moltes de les seves reflexions (recomano la seva pàgina <http://edipalstopics.wordpress.com>), però Jovani -il·lenciat en filosofia i especulació en estètica- no fa lliscar el braç ràpid i furios per la superfície litzat en estètica. A mi em sembla que se submergeix i avança com un monotre lent, com el Colom que aquests dos eterns estudiants de filosofia passen pel barri de Gràcia i que ell torna en un territori molt més extrem.